Andai

30

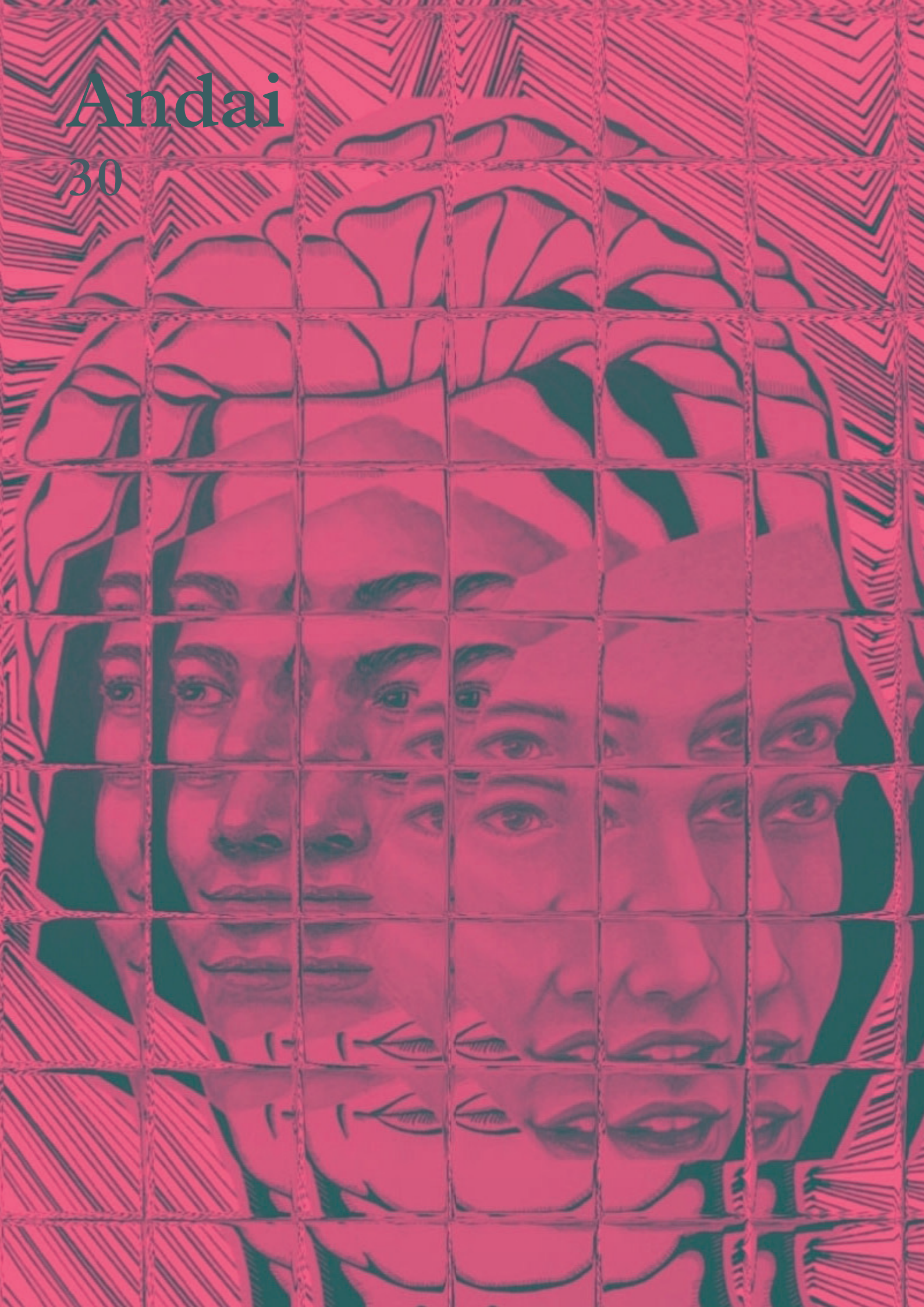

REDAKTORĖS ŽODIS

Galiu prisiekti, kad man bekiurksant Melnragės paplūdimyje, bangoms mušant krantą, purslams taip lekiant į šalis, kad jei koks vargšelis ir pabandytų prieš juos atsukti skėtį, būtų iškart sudoroti abu, viršum galvos praskrido trys varnai. Gal į žuvėdrų vakarėlį??? Man žuvėdros kiek arčiau prie širdies, bet to kaltininkai jau greičiausiai bus kūrybiniai nusikaltimai, kuriuos galima vykdyti licėjuje. ,,Varnas – irgi neblogai", – pagalvojau pasiguosdama. Jis – tikrai neblogai. Tai irgi sužinojau licėjuje. Tik jau kiek vėliau. M. K. Čiurlionio ,,Jūros sonatoje" tik (net?) trys dalys. Pirmoje jūra šėlstanti, greitai besiformuojanti – išsikvepiu, nes bangos, nepaliaujamai mirguliuodamos ir grėsmingai didėdamos, mane pakylėja… Dabar jau ant bangos keteros – matau horizontą. Ir jis nelieka vien tik pažadas. Antroje dalyje išnyra laivelis, paveikslas švyti, pritraukia vis daugiau žuvų, žuvėdrų. Trečiame paveiksle visa regata draugiškai siūbuoja nenustygstančioje, savo jaunatvišku veržlumu gal kiek ir bauginančioje, metančioje iššūkį vandens galybėje. Aš svaigiai šypsausi. Čia gera. Jūra - licėjus - vanduo - gyvybė. 30 metų žėrėjusi, ošusi, bangavusi, ji, įgydama motinos įvaizdį, auklėjo, augino savo jūreivėlius ir audrų sūkuryje nė sekundei neleido jiems atsipalaiduoti. Mes – mažučiai laivelių šeimininkai – jos išauginti, pažabojame pasaulio vandenis. Ačiū visoms jūros buvusioms, esančioms, būsimoms srovėms. Skaičius 3 – pilnatvė. Džiaugiuosi, galėdama atsistoti priešais šiuos tris paveikslus ir juose surasti aukso pjūvio bangas.

Dėkoju už galimybę kurti, justi ir tęsti tradiciją, norėti ir gėrėtis... Ir sustoti. Ir visiems priminti. Apie tai, kas čia jau parašyta. 30-mečio ,,Andai". Kuklus ir nuoširdus paminklas Gyvenimo Mokyklai.

RUSNĖ

PASAKA-NEPASAKA, KAIP DU DRAUGAI LAIMĖS IEŠKOJO

Kas pasakytų, jog nūdienis gyvenimas kupinas ne tik mokslo, bet ir pasakiškų stebuklų? O buvo taip...

Didžiausiame vienos valstybės mieste[1] gyveno du gražūs ir drąsūs jaunuoliai. Pirmasis – aukštas, juodaplaukis, mėgstantis pašmaikštauti kvatoklis – vadinsime jį Lakūnu. Antrasis – tebūnie jo vardas Architektas[2] – visiška Lakūno priešingybė: gerokai tylesnis, kantresnis, mąslaus žvilgsnio mėlynakis. Taip jau nutiko, kad vieną dieną vaikinai panoro po platųjį pasaulį pakeliauti, žmonių pažiūrėti, savos laimės paieškoti... Gal ta laimė kur už kampo jų tyko ir laukia nesulaukia, kol ją, bekiūtančią, kas nors priglaus?

Ėjo keliavo vaikinai keliais keliukais, suko siauriausiomis gatvelėmis, nekart ir akligatvis buvo jų kelionę sustabdęs, tačiau galiausiai, po ilgų klajonių, atsidūrė tankumyne[3]. Šio pasakojimo herojai, kaip ir dera tikriems bebaimiams, nė nemanė trauktis – jiems buvo be galo smalsu, kur jie pateko ir kokie žmonės čia susirinkę. O labiausiai ramybės nedavė klausimas – gal tų nepažįstamųjų minioje slepiasi ilgai ieškotoji laimė?

Greitai paaiškėjo, kad toji žmonių minia ne šiaip šurmuliuoja: vieni jaunuoliai ginčydamiesi kažką vis rašo ir braižo, kiti įmantriausias formulių eilutes vingiuoja, o buvo ir tokių, kurie nesuprantamomis kalbomis ištisas poemas deklamuoja – tik spėk dairytis, kiek nematytų stebuklų aplink vyko... Ir tai dar ne viskas: miniai prasiskyrus, keliautojams prieš akis iškilo didingas Dvaras. Nei Architektas, nei Lakūnas nepajėgė atsispirti smalsumui ir patraukė apsižvalgyti jo vidun.

Peržengę Dvaro slenkstį, vaikinukai greitai susivokė, į kokią ypatingą vietą nusišypsojo laimė jiems pakliūti: tai buvo ne šiaip rūmai, kokių pasaulyje daugybė esama, o tikra Alchemikų mokykla[4]. Ir vadovavo jai didis žmogus – visų žinių žinovas Didysis Alchemikas[5]. Lakūnas ir Architektas vienbalsiai sutarė, kad čia, matyt, ir slepiasi jų ieškoma laimė, tad nutarė kiek ilgiau Dvare užtrukti, pasidairyti, alchemikų duonos patys paragauti. Dvaro gyventojai mielai priėmė keliautojus į savo būrį, dosniai dalijosi burtų ir mokslinių užkalbėjimų paslaptimis, negailėjo patarimų ir pamokymų. Kai pabosdavo mokslo labirintais klaidžioti, dvariškiai – o pasakojimo herojai jau taip pat buvo vieni jų – mielai pramogaudavo vaidindami teatro spektaklius, rengdami įvairias varžytuves, iki išnaktų trypdami šokiuose[6].

Nė nepastebėjo vaikinukai, kaip dvaro įdomybėse šurmuliuojant prabėgo treji metai[7] – tarsi viena diena pralėkė. Kad ir kaip nesinorėjo, atėjo laikas Architektui su Lakūnu iškeliauti. Tik šįkart jiedu pasuko skirtingais keliais: Architektas per trejus mokslų metus suprato, kad labiau už viską norėtų kurti ir konstruoti dailius namus, kuriuose žmonėms būtų gera gyventi, o Lakūnas besigilindamas į alchemijos mokslus panoro tapti debesų ir vėjo broliu, pakilti į dangų ir pažvelgti į žemę iš paukščio skrydžio.

O kaipgi laimė, kurios

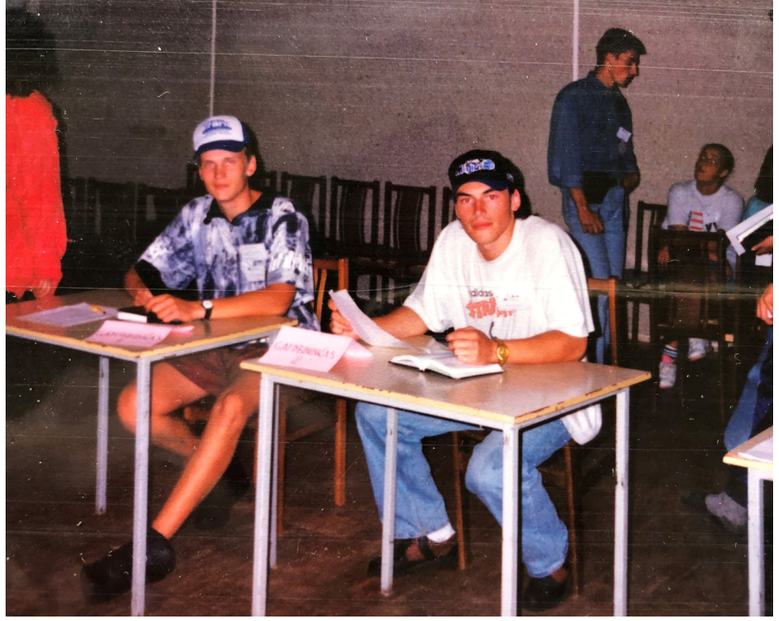

Įkurtas Vilniaus tiksliųjų, gamtos ir technikos mokslų licėjus; direktorius – Giedrius Zlatkus
1990 m.

Direktoriumi tampa Saulius Jurkevičius
1994 m.

keliautojai ieškojo? Ji pati pas juos atėjo: argi gali būti nelaimingas tas, kas patyrė tiek džiaugsmo siekdamas savo tikslo, ieškodamas atsakymų į kylančius klausimus, eidamas petys į petį su pačiais tikriausiais mokslo bendražygiais, kuriems jokie sunkumai nebaisūs?

Sapnas, pasaka ar tikra istorija – tai jums spręsti. Vieni tikės, kiti – abejos, o bus kas atlaidžiai galvą palinguos ir tyliai sau šyptels. Tačiau du žmonės šio pasakojimo tikrumą ir šiandien galėtų vienbalsiai paliudyti. Kas jie? Ogi Lakūnas ir Architektas. Netikite? Patys jų paklauskite – jie mielai pasidalins ne tik šia, bet ir kitomis to puikaus Dvaro istorijomis.

Lakūnas — MARTYNAS BUROKAS

Architektas — PAULIUS TAUTAVIČIUS

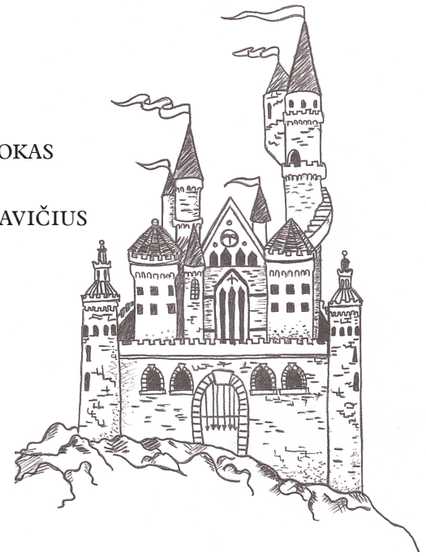

[1]Kalba eina apie gražiausios šalies sostinę.
[2]Veikėjų vardai parinkti neatsitiktinai – skaitykite toliau.
[3]Teisybės dėlei reikia pasakyti, kad autorius kalba ne apie kokią gūdžią girią, o apie žmonių tankumyną, dar kitaip vadinamą minia.
[4]Vietiniai gyventojai tą mokyklą vadino paslaptingu Licėjaus vardu.
[5]Kalbant mažiau vaizdinga kalba, tai buvo tos mokyklos Direktorius, kuris, beje, iki šiol yra šios mokslų šventovės Galva.
[6]Tie šokiai diskotekomis vadinosi, o Lakūnas jose įgavo įmantriai skambantį „didžėjaus“ vaidmenį.
[7]Visi žino, koks reikšmingas pasakojimuose yra skaičius „trys“.

Pirmojo licėjaus prezidento rinkimai, juo tampa Andrius Smaliukas
1994 m.

Licėjus tampa 4-mete gimnazija
1995 m.

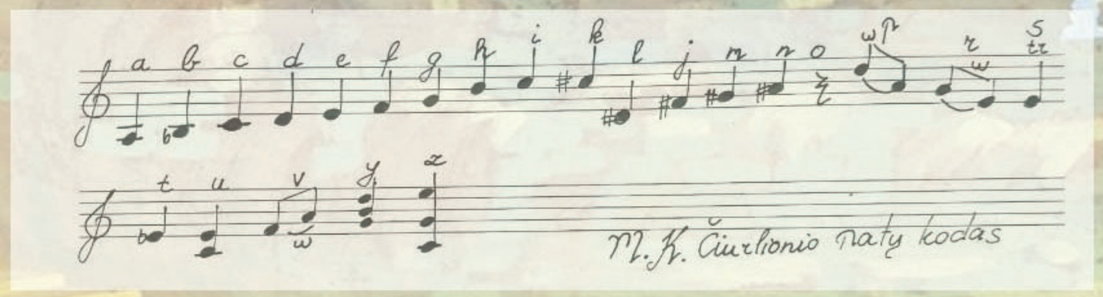

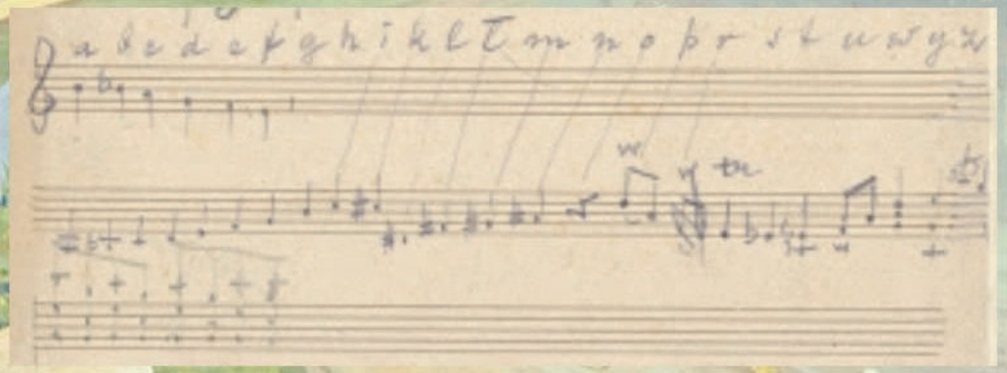

Viktorija Gečydė

2003
XXI laida

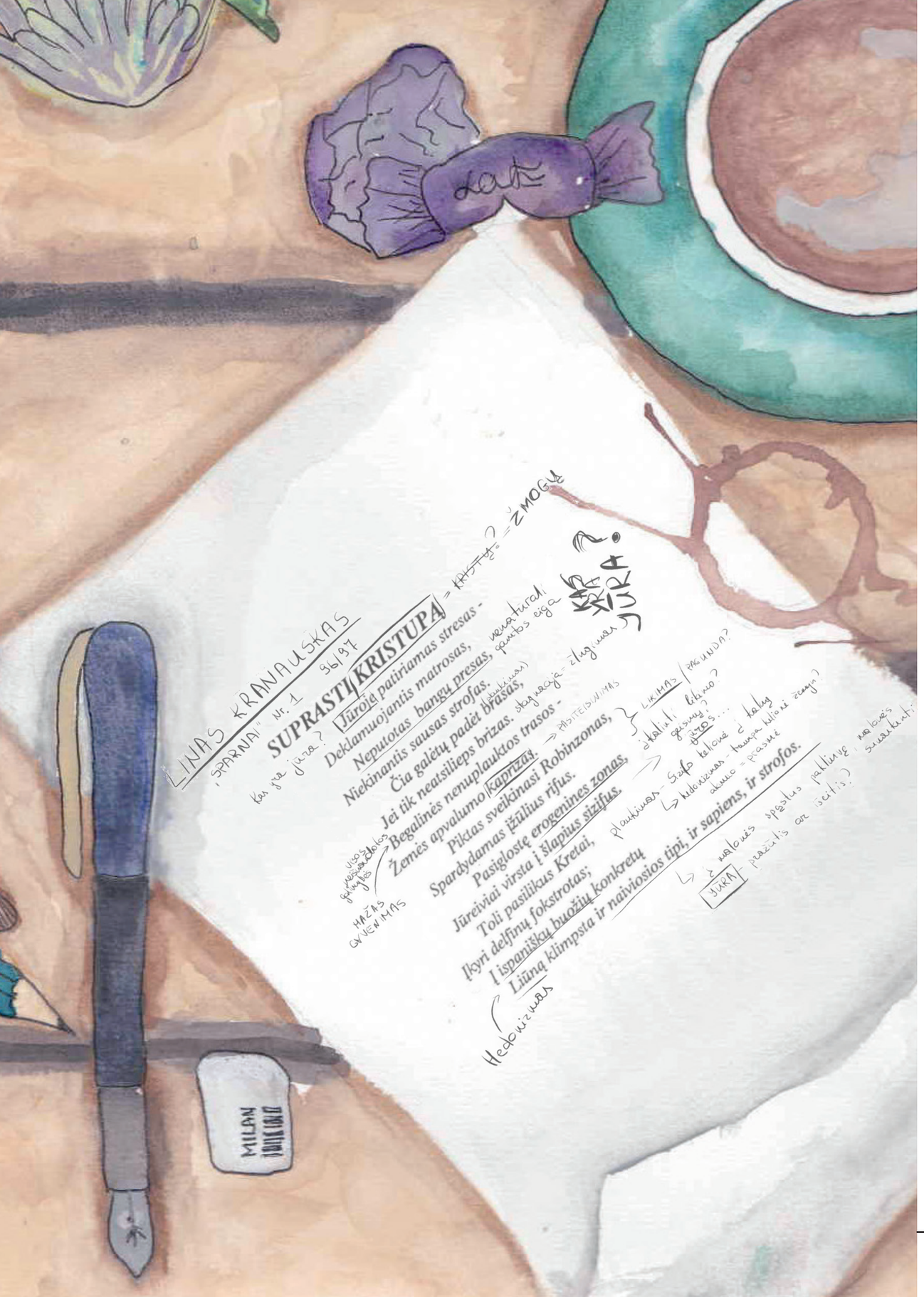

PER KALĖDINĘ VAKARONĘ PAMATĖ TAI, KO „LICĖJUJE DAR NEBUVO"

KASDIEN TENKA PRASILENKTI SU DRAUGAIS IŠ TECHNIKUMO

AKAI IR VĖL LAIMĖJO KVADRATO TARPKLASINĖS...

VILNIAUS LICĖJUS? VILNIAUS TIKSLIŲJŲ, GAMTOS IR TECHNIKOS MOKSLŲ LICĖJUS (REALINĖ GIMNAZIJA).

TIKĖJIMA RASTI SKAITYKLOJE

LANKO „TEATRO ŠARADĄ"

SKAITO „SSSR" ir „Non Stop"

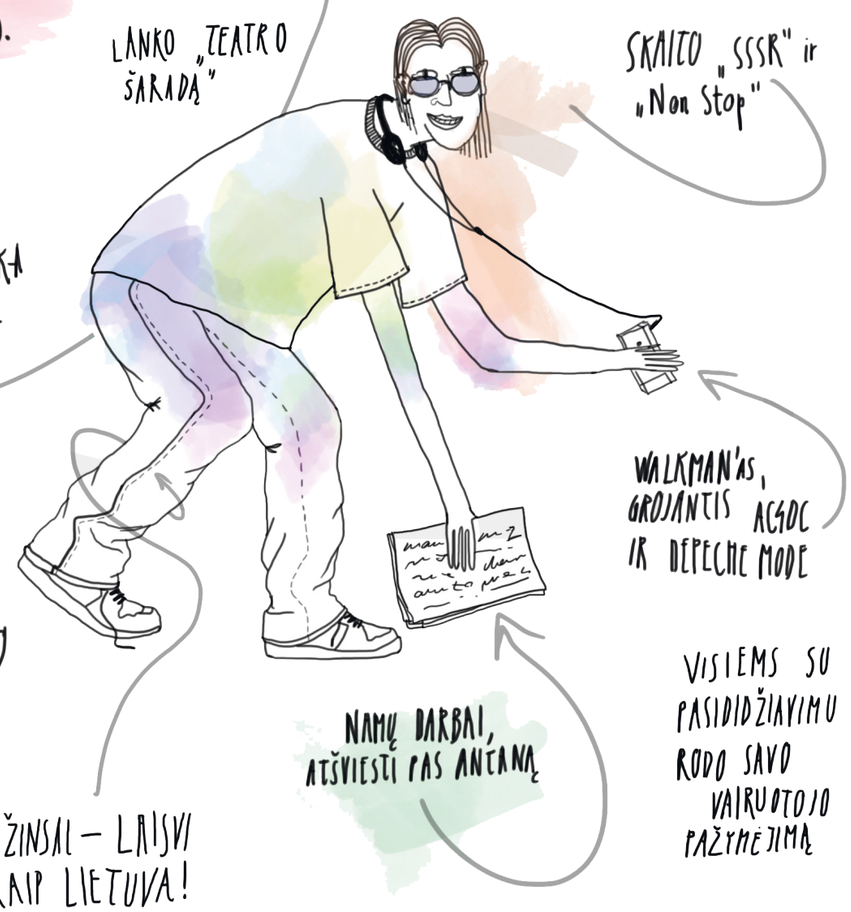

PENKTADIENIAIS ŠOKA DISKOTEKOSE PAGAL DJ Team

WALKMAN'AS, GROJANTIS AC/DC IR DEPECHE MODE

LICĖJAUS KELIAUTOJŲ KLUBO NARYS

NAMŲ DARBAI, ATŠVIESTI PAS ANTANĄ

VISIEMS SU PASIDIDŽIAVIMU RODO SAVO VAIRUOTOJO PAŽYMĖJIMĄ

DŽINSAI – LAISVI KAIP LIETUVA!

Visų iki vieno licėjaus ketvirtakursių abitūros egzaminai įvertinami 10.
1996 m.

Įkuriama TB klasė
1997 m.

VISI ĮMANOMI ELEKTRONO KELIAI

Rytas klasėje prasidėjo Heizenbergo neapibrėžtumo principo ir Šriodingerio katino paradokso analize. Puikus rytas, toks šiltas ir saulėtas. Tik gaila to katino. Kodėl jam reikia būti gyvam ir mirusiam vienu metu? Neatrodo, kad tai būtų labai lengva. Vargšas jis, tikrai nelaimingas. Reikėjo atsikratyti įkyrių minčių, tai po stalu pradėjau skaityti šviežutėlį „Lėtumą“. Egzistuoja paslaptingas ryšys tarp lėtumo ir atminties, tarp greičio ir užmiršimo. Pagalvojau, kad ši Kunderos mintis bus vienas iš kokių trijų dalykų, kuriuos ir po trisdešimties metų prisiminsiu iš licėjaus laikų.

Lėtai grįžau į veiksmą klasėje. Juodojo kūno eksperimentas. Pasirodo, elektronas nesirenka lengviausio kelio. Feinmanas rašo, kad elektronas išbando visus įmanomus kelius. Tuo pat metu. Žiauriai įdomu.

Per pertrauką užeina Asta. Sako – dalyvauk olimpiadoj, tai vienintelis tavo šansas iš baigiamojo egzamino gauti dešimt. Palieka knygą – A.J. Greimo „Semiotiką“. Yra nauja disciplina – teksto interpretavimas. „Tik daug nerašyk ir pasirink Nagį, o dar geriau – Nyką-Niliūną. Žinai, kad tekstas būtų toks giliai filosofiškai paplaukęs.“

Šaltas (ir visai nemalonus) rytas Panevėžyje. Jaunųjų filologų olimpiados finalas. Trisdešimt dvi nuostabios merginos su savo ilgais gražiais rašiniais, šeši poetai ir aš. Su šešiais ranka rašytais puslapiais, kuriuose, naudojant Greimo semiotinį kvadratą, interpretuojama Nykos-Niliūno trečioji elegija. „Tavo riksme yra visa sunki žmogaus vienatvė, kuri apimdavo vaikystėje tarp negyvų žaislų, nes vieną dieną ten tave Likimas atvedė ir taip paliko kambary, apsikabinusią su meškiuku aklu...“ Teksto mano interpretacijoje nedaug, bet yra puikių semiotinio kvadrato iliustracijų (irgi ranka), parodančių semantines meškučio koreliacijas su Likimu, ir dar daug kitų simbolių, kurie, reikia paminėt, į šio nuostabaus eilėraščio pabaigą tampa vis labiau pozityvūs ir palieka skaitytojui viltį, kad meškučiui (kaip ir Šriodingerio katinui) viskas bus gerai. Iki šiol myliu ir skaitau Nyką-Niliūną (beje, Nagį – taip pat).

Griežto veido komisijos pirmininkas spaudžia man ranką, įteikia laureato diplomą ir sako, kad jis yra visiškai tikras, jog Lietuvos literatų pasaulis apie mane dar daug kartų išgirs. Mandagiai dėkoju, mintyse būdamas tikras, kad tikrai Tas pasaulis apie mane daugiau neišgirs. Aš tik einu visais įmanomais elektrono keliais.

Dr. Andrius Smaliukas
Pirmasis licėjaus prezidentas

Na...pradžioj visko buvo, atsirado moksleivių senatas, matematikos olimpiada, krepšinio turnyras, krikštynos... Tai – daugelio tradicijų pradžia. Tik mokinių nedaug – mano laidos nuotraukoje stovi tik keli žmonės. O tu?

Dar prisimenu, kad licėjuje buvo daug laisvės, visi galėjo reikštis, niekas mokinių nestabdė. Kas ką sugalvodavo, tas tą bandydavo. Buvo ir kažkokių tų menų, kad aš dabar atsiminčiau…

Apskritai mokytojai, kurie leido skleistis ir buvo kompetentingi, buvo vienas didžiausių licėjaus pliusų. Atėjęs iš ankstesnės mokyklos iš karto atkreipiau dėmesį į pasitikėjimo mokiniu kultūrą. Kitose mokyklose vaikai jaučia daug didesnę drausmę, turi laikytis daugybės taisyklių. O licėjuje mokytojai į tave žiūri kaip į savarankišką, tikslų turintį žmogų. Pasijunti tikrai kitoks ir tai labai motyvuoja.

Laisve. Tau?

NERIJUS KUKURAITIS

Nerijau, kaip tu prisimeni licėjų?

Viskas, ką išvardijai, toliau sparčiai skleidėsi, kūryba augo – seni renginiai išliko ir atsirado nemažai naujų. Iš esmės tradicijos įsitvirtino, o patalpos prisipildė žmonių.

Taip...Kiek pamenu, Jankauskas labai prisidėjo prie kūrybinės veiklos. Vien jo pamokos buvo totali meno raiška. Pačių mokinių kūrybiškumas labiausiai atsiskleisdavo renginiuose - prisidėdamas prie jų kūrybos jausdavausi dalyvaudamas kažkame ypatinga... Ypač unikalu tai, kad prie renginių prisijungdavo, į juos įsitraukdavo ir mokytojai.

Dėl to ir buvo daugybė tų, kurie atėję į licėjų atsigaudavo. Žmonės čia norėjo kažko daugiau, ne tik tuščiai leisti laiką. Bet, Nerijau, jei reikėtų apibūdint vienu žodžiu – su kuo tau asocijuojasi licėjus?

Man irgi...

MINDAUGAS KUKURAITIS

125. **kinas.licejus.lt** (2006-04-23)
Tai tampa neatplėšiama licėjaus dalimi, kaip Pegaso akiniai ar plikytas pyragėlis. Tai tampa kasmetiniu, nuo neatmenamų laikų vykstančiu, kino meno paminėjimu. Tai licėjaus kino festivalis šįmet unikaliu pavadinimu: `06. Ketvirtadienį, 16:00, Forum Cinemas Akropolis.

162. **LKF `2008**(2007-03-03)
Manai, kad Kusturicos filmai, palyginti su tavo nufilmuotu pasauliu - tik vaikų žaidimai? Būtum susišlavęs bent 5 Oskarus, tik nespėjai baigti savo filmo „DreamBoys"? Parodyk savo filmą licėjaus kino festivalyje! Kurk jau dabar!

279. **LKF `2008** (2008-03-31)
Tuk tuk. Kas ten? Licėjaus Kino festivalis! Paskubėkite, jaunieji kusturicos, nes laiko liko nebedaug: kurkite filmus, juos montuokite, plagijuokite į sveikatą ir paruoštus šedevrus pasidėkite į stalčių.

288. **Menų savaitė** (2008-04-23)
Jau rytoj prasideda keistoji Menų savaitė, apimsianti balandžio 24-30 dienas. Per ilgąją pertrauką kiemelyje jūsų lauks šūsnis žaižaruojančių kreidučių, kuriomis galėsite papuošti licėjaus vidinį kiemelį, o 15:00 - pirmasis licėjuje ,,Vas-Ki-Či" čempionatas! Bus prizų!

681. **LKF** (2010-04-10)
Bilietai į ,,Vilniaus licėjaus kino festivalį" bus pradėti platinti balandžio 13 d., antradienį, Forum Cinemas Akropolis kasose. Bilieto kaina 7 Lt. Festivalio pradžia balandžio 15 d., 15 val.

-VEIKĖJAI-

MINDAUGAS KUKURAITIS - 2006 metų III vietos laimėtojas
VILIUS VISOCKAS - 2006 metų I vietos laimėtojas
AUGUSTAS GORNATKEVIČIUS - Lietuvos moksleivių kino festivalio organizatorius
LICĖJAUS MOKINIŲ SAVIVALDA
ŽURNALISTAS

Veiksmas vyksta Vilniuje
-PIRMAS VEIKSMAS-

I SCENA [licėjus]
2006 metai, menų savaitė

LICĖJAUS MOKINIŲ SAVIVALDA
Tai tampa neatplėšiama licėjaus dalimi, kaip Pegaso akiniai ar plikytas pyragėlis. Tai tampa kasmetiniu, nuo neatmenamų laikų vykstančiu, kino meno paminėjimu. Tai licėjaus kino festivalis šįmet unikaliu pavadinimu: `06. Ketvirtadienį, 16:00, Forum Cinemas Akropolis.

II SCENA [virtuali erdvė nr. 1]
2020 metai, įeina žurnalistas ir Mindaugas Kukuraitis

ŽURNALISTAS
Papasakokite, kuo išskirtinis buvo festivalis?

MINDAUGAS KUKURAITIS
Šis konkretus festivalis pirmą kartą istorijoje galėjo įvykti normaliame kino teatre, į LKF net buvo pardavinėjami bilietai kaip į normalų filmą. Susirinko pilna salė žmonių, jausmas buvo super awesome. Prieš tai visi festivaliai vykdavo Ozo kino salėje ir žmonių dažniausiai būdavo tik ,,saviakai".

III SCENA [virtuali erdvė nr. 2]
Žurnalistas kalbasi su Viliumi Visocku

ŽURNALISTAS
Kaip kilo mintis dalyvauti?

VILIUS VISOCKAS
Trumpas formatas neįpareigojo (ale šių laikų instagram stories), turėjau minčių, kuriomis norėjau pasidalinti. Svabiausia, tuo metu jau turėjau nemažai minifilmukų kūrimo patirties. Buvau tiksliukų klasėje ir lietuvių kalbos mokytoja suprasdama, kad mums ne pakeliui su lietuvių literatūra, leisdavo atsiskaityti ne rašant interpretacijas, o kuriant minifilmukus.

ŽURNALISTAS
Kuo išskirtinis buvo jūsų filmas ir kaip jautėtės žiūrovams jį stebint?

VILIUS VISOCKAS
Idėja buvo orientuotis į aktualų organinį turinį. Pavyzdžiui, pačioje pradžioje kalbama apie cigarečių prašymą gatvėje - deja, tai tikrai reali situacija tais laikais. Įdomi filmo detalė, kad kiekvienas filmuko epizodas buvo nufilmuotas iš pirmo karto. Tikriausiai dėl to formatas, kai turinio kūrėjas vienas dalyvauja visame veiksme, ir išsiskyrė iš kitų savo autentika.

IV SCENA [rodoma scena iš LKF virsmo į Lietuvos moksleivių kino festivalį]
Kalba Augustas Gornatkevičius virtualioje erdvėje

AUGUSTAS GORNATKEVIČIUS
Metais, kai liceistų dalyvių buvo itin mažai, kilo klausimas, ką su juo daryti. Nesinorėjo tokios svarbios meno šakos ,,nubraukti", tad kilo idėja pasikviesti keletą kitų mokyklų. Pasiėmėme tokį stambų pavadinimą ir surizikavome.
Smagiausia buvo, kai per vieną dieną reikėjo atrinkti filmus, kuriuos pateiksime komisijai. Tik pradėję supratome, kiek trunka 80 kad ir labai trumpų filmukų. Sėdėjome per naktį, tokie Apvaliojo stalo riteriai, žiūrėjom neįtikėtiną kiekį filmų ir ginčijomės. Po to buvo visokie statulėlių gaminimai įvairiuose namuose ar licėjuje (kažkuriais metais statulėlės buvo ant plytos priklijuoti čiaupai, kurie, be abejo, nesiklijavo, lūžo), renginio vedėjo atvežimas paskutinę sekundę ir visi kiti paskutinės sekundės reikalai.

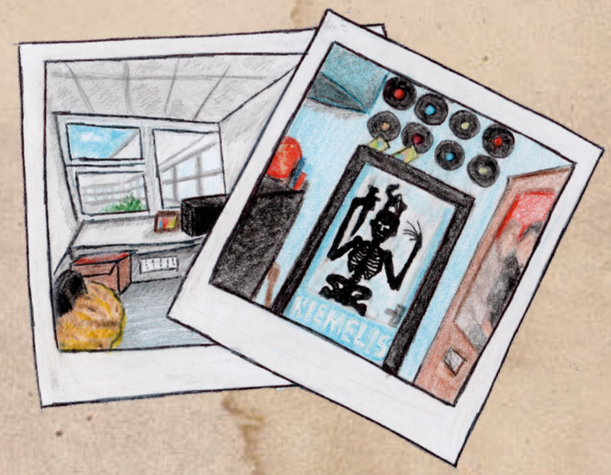

Iš 2002 - 2003 m. metraščio:
Nuo balandžio 1 - osios Vilniaus tiksliųjų, gamtos ir technikos mokslų licėjuje oficialiai pradėjo veikti mokyklos radijas – „Kiemelis FM“. Licėjaus radijas buvo daugelio akstesnių prezidentų ir senatorių rinkiminės agitacijos dalis, kurios niekaip nepavykdavo įgyvendinti. Daug buvo žadėta, kalbėta, bet nieko gero iš to nebūdavo, kol galop pradėjo atrodyti, kad tai kažkas nerealaus. Bet neįmanomo nieko nėra – reikia tik idėjos, šiek tiek iniciatyvos ir nerealūs dalykai tampa tikrovė.

„Kiemelis FM“ – nuo idėjos iki tradicijos

Tuo metu buvau licėjaus prezidentas ir nuolat galvodavau idėjas, ką gero padarius licėjaus labui. Buvo 2003 m. kovo mėnesio pabaiga, penkta pamoka, matematika. Per matematiką dažniausiai tekdavo užsiimti bet kuo, tik ne matematika, tad diskutavom suole su draugu apie visokias idėjas. Draugui Malūnui pasakiau, kad reikia daryti radiją, nes žinau patalpas mokykloj, kur tai galima padaryti, o reikalingą įrangą turėjom mokykloj ir mokėjom ja naudotis, kadangi tais laikais šokių salėj vykdavo diskotekos – mes jas ir vesdavom, buvom DJ'ai. Iš karto, kai baigėsi pamoka, nuėjau pas direktorių, papasakojau idėją, parodžiau tą kabinetą (game tuo metu valytojos laikė visokias valymo priemones). Direktorius Jurkevičius, kadangi yra adekvatus ir šiaip geras žmogus, iš karto sutiko. Dar per ta pačią pertrauką nuėjau pas menų mokytoją Jankauską pasikalbėti apie šitą idėją, sutarem Kiemelio FM atidarymą daryti per balandžio 1-osios renginį, kuris buvo numatytas rengti licėjaus kiemelyje po kelių dienų. Ta pačią dieną iš kabineto valytojos su mūsų pagalba iškrauste savo turtą, o pasibaigus pamokom jau turėjom kabineto raktus. Tų metų balandį ir gegužę grodavom tik kiemelyje, o per 2003 metų vasarą įrengėm kolonėles pirmo ir antro aukšto foje.

– Ar „Kiemelis FM“ turi savo prosenelius?
Ten tuo metu buvo valytojų sandėliukas, o dar prieš keletą metų tas kabinetas buvo skirtas moksleivių poreikiams. Ten, jei neklystu, buvo laikraščio „Ta Prasme" redakcija.

Na, jeigu elektroką Mečislovą galima vadinti proseneliu, tai tuomet turi. Bet prieš tai, kiek aš žinau, nebuvo nieko panašaus.

– Kodėl šis radijas yra taip vadinamas?
Turbūt kokioje 10–11 klasėje mes su keliais draugais įsiliejom ir po to perėmėm mokyklos diskotekų organizavimą. Didžiąją laiko dalį aparatūra gulėjo nieko neveikdama, tai kilo mintis, kad per pertraukas galima būtų pro laisvo kambariuko antrame aukšte langą leisti muziką į kiemelį.

– Ar muzika buvo/yra svarbi licėjaus dalis. Kodėl?
Tuo metu muzika buvo labai svarbi, vykdavo diskotekos, gyvo garso koncertai, muzika buvo neatsiejama visų licėjaus renginių dalis. Spėčiau, kad taip yra ir dabar...
kaip yra dabar, aš neįsivaizduoju, bet buvo, kai aš mokiausi. Didele dalim reikia dėkoti administracijai ir ypač mokytojui Ričardui Jankauskui už entuziazmą, pagalbą, sutikimą erdvės norui kažką daryti – ar tai būtų diskotekos ar gyvas jazz, ar dar kažkas. Retas, jei ne unikalus, atvejis tuo metu buvo turėti tiek palaikymo.

– Kaip Tomas įgijo Malūno pravardę?
Malūnas buvo mano pravardė, nes nešiojau akinius, mano plaukai buvo dažyti mėlynu atspalviu, visai kaip personažo iš „Simpsonų".

– Kokio tipo muzika skambėdavo (pvz.: žanrai, grupės) ir kokio tipo muziką leistumėt dabar?
Mes grodavom linksmą muziką, kurią leisdavom iš tų pačių kompaktų, kaip ir per diskotekas. Licėjaus grupė „Nontoxic" buvo padarius radijo šaukinius – džinglus kaip tikram radijuje. Dabar, kokią muziką leisti, turbūt daug geriau žino dabartiniai Kiemelio FM DJ'ai :)
Ojoj, buvo viska, ir radijinio popso, ir repo, roko, lengvo funk ir house kažkiek. Jei man dabar būtų 15–16 metų, tai tikrai neįsivaizduoju, ko klausyčiau, o muzikinis skonis nuo licėjaus baigimo tai vystėsi ir keitėsi nemažai, dabar klausausi ir grojų dažniausiai house ir techno.

Mūsų trijų grojama muzika truputėlį skyrėsi, bet pagrinde grojo tai, kas grojo per European Hit Radio: tų populiarios

tuo metu dainos. Viską susisiųsdavom iš mIRC kanalų ar FTP serverių.

– Papasakokite apie Kiemelio kambariuką, ar yra kokių nors įdomių istorijų?
Nežinau ar įdesit atsakymą, bet tam kambarėlyje buvo didžiulė, tarybinių laikų nenaudojama elektros spinta, kurioje sandėliuodavom tuščius alaus butelius :)

Yra. Pilna! Bet. deja. viskas. kas ten vyko. yra konfidencialu.

– Ar tikėjotės, kad ši Kiemelio tradicija tęsis iki šiol?
Tuo metu man buvo 17 metų ir tikrai negalvojau, kad idėja taip pasiteisins ir bus gyva dar po 17 metų :) Išeidami iš licėjaus, pasirūpinom, kas veiklą pratęs po mūsų, akivaizdu, kad tuo buvo pasirūpinta ir veliau. Džiaugiuosi, jog ta veikla nenutrūko ir kad Kiemelis FM tapo licėjaus dalimi.
Kiemelio radijo? Aš net nežinau, kad ji tęsiasi iki šiol ir nelabai apie tai galvodavau, bet jeigu yra, tai jėga.

Seriously? Jis dar yra? Neužrauke niekas? Tikrai nesitikėjau!! Krai Malūnas su Krolyta baigė. aš likau vienas 1 ar 2 metus (nepamenu dabar tiksliai). Po to radau pagalbininką. kuriam viskas ir liko. Tačiau nespėjau su juo kaip reikiant susidraugauti ar suprasti. koks buvo jo planas ateity.

– Ko tikitės is šiuo metu licėjuje esančio kiemelio? (galbūt - kaip manote, koks jis yra, kaip pasikeitė?)
Tikiuosi, jog jis ir toliau gyvuos ir džiugins muzika per pertraukas. Juk su muzika - visada linksmiau. Koks jis yra dabar - neįsivaizduoju, bet tikiuosi, jog jis bus gyvas dar ilgai.

Aš licejuje nebuvau jau koki 10 metų. Tikiuosu. kad dabar gal jau truputeli jis labiau yra digital (turi nuosavą psl. ar grojamų dainų sąrašą) ir galbūt labiau interaktyvus - mokinių užklausų pildymas. žaidimų organizavimas ir pan.

– Ko palinkėtumėte dabartiniam Kiemeliui?
Palinkėčiau daug garso ir entuziazmo. Ir išeinant pasirūpinti, kas tą veiklą pratęs :)
kaip minėjau, nežinojau, kad iki šiol jis yra, tai turbūt toliau gyvuot!
ŠLOVĖS!!

Mykolas Kolyta(2003-2004m. XII laida), Tomas Jarulionis(2003-2004 m. XII laida), Tomas Šnitka(2005-2006 m. XIV) laida) – pirmojo „FM Kiemelio“ komandos nariai

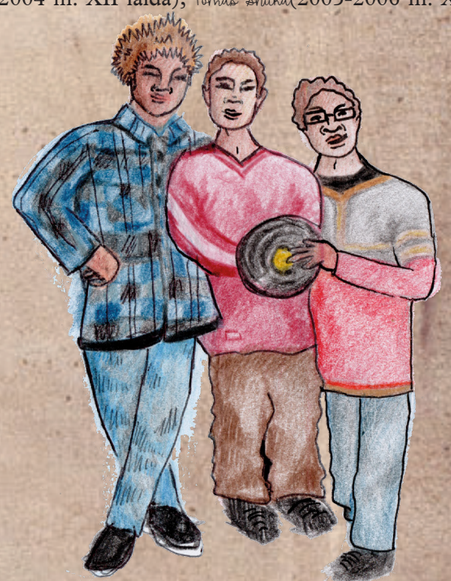

Kiemelyje FM buvo pajungtas ir patefonas iš kurio taip pat buvo galima leisti muziką, buvo sunešta ir įvairių plokštelių. Tačiau daug plokštelių buvo netinkamos radijui, todėl tas plokšteles iškabinom ant sienų. Dar šone matau Skamp'ų plakatą (jie buvo tuo metu populiarūs), o dėl skeleto neprisimenu :)

Sukurta Vilniaus licėjaus internetinė svetainė
2003 m. spalis

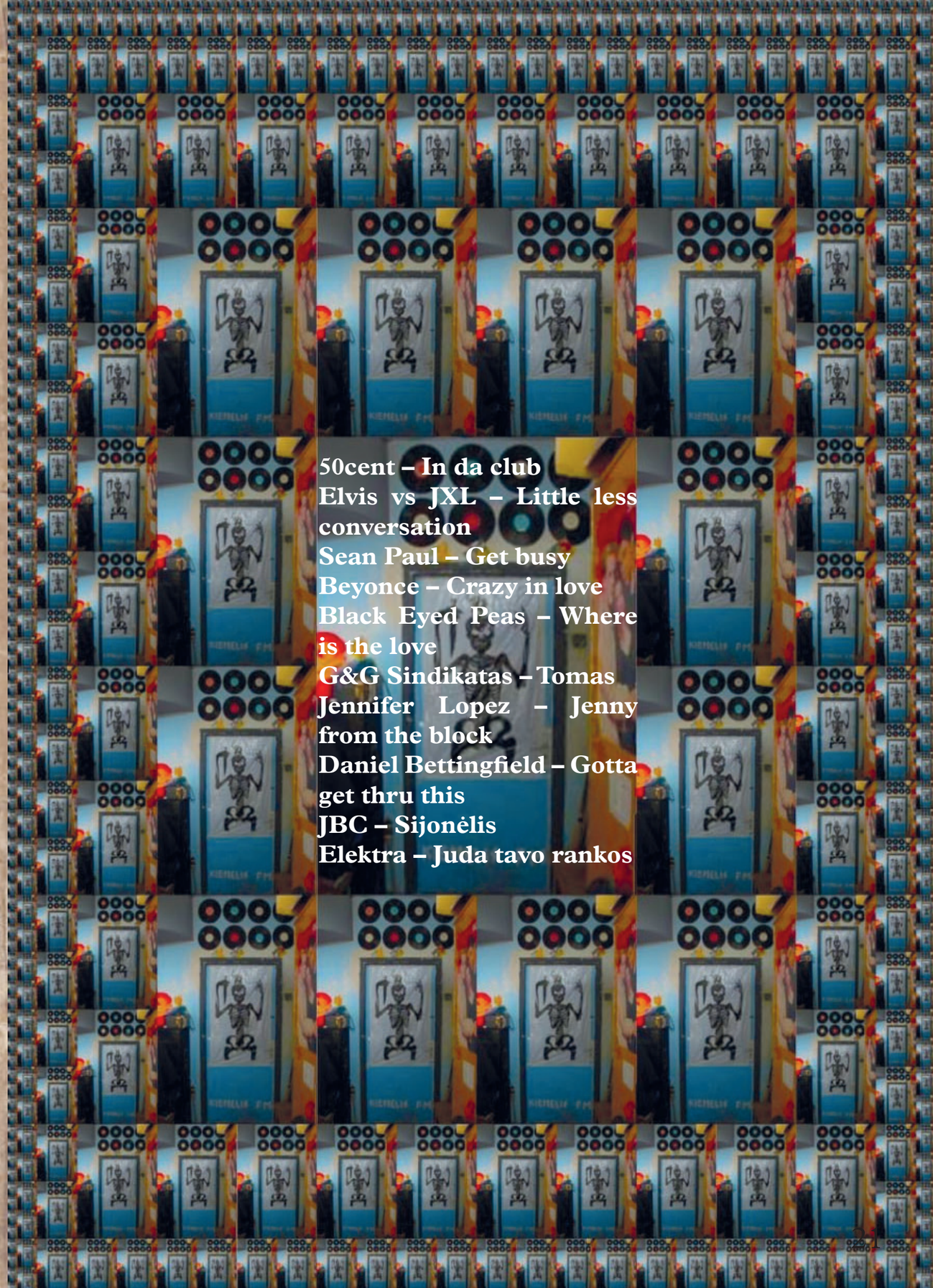

VILNIAUS LICĖJUS

Pakeistas mokyklos pavadinimas (iš Vilniaus tiksliųjų, gamtos ir technikos mokslų licėjaus į Vilniaus licėjų)
2004 m.

Dažasvydžio turnyras
2004 m. rugsėjis

Įkurta licėjaus Alumni asociacija
2007 m.

„KŪRYBINĖS PARTNERYSTĖS“ – KŪRYBIŠKO MOKYMOSI ISTORIJOS LICĖJUJE

„Kūrybinės partnerystės“ – tai unikali pokyčius mokykloje inicijuojanti kūrybiško mokymo programa, kuri 2011–2015 m. buvo įgyvendinama visoje Lietuvoje. Bendram tikslui pasiekti – praplėsti ir praturtinti įprastą mokymosi procesą – susivienijo mokiniai, mokytojai ir kūrėjai: menininkai, kultūros, kūrybinio sektoriaus veikėjai. Vilniaus licėjus buvo viena iš 138 Lietuvos mokyklų, atrinktų dalyvauti šiame nestandartinių mokymo ir mokymosi formų paieškų projekte, ir dar neseniai licėjaus patalpose buvo galima matyti čia vykdytų projektų: „METAMORFOZĖS – pasitikėjimą skatinančios partnerystės“ bei „METAMORFOZĖS – m² (per meną į mokslą)“ - paliktas žymes.

Licėjuje vykdant „Kūrybinių partneryščių“ programą iš viso buvo įgyvendinti trys skirtingi projektai. Jų metu į licėjų atvykę kūrybos agentai (renginių vadovė Ingrida Dubinskaitė, aktorius Paulius Tamolė, kūrybos ir strategijų konsultantas Justas Rožėnas) ir kuriantys praktikai (skulptorius Mindaugas Tendziagolskis, kino režisierius Tomas Smulkis, šokėjas Tomas Dapšauskas, tapytojas Adomas Danusevičius, menotyrininkė Rugilė Žadeikytė ir kt.) kartu su licėjaus mokiniais ir mokytojais ieškojo geriausiai veikiančių mokymo(si) formų ir būdų bei iškeltas bendruomenės problemas sprendė per kūrybines veiklas.

Pirmojo projekto metu licėjaus mokiniai ir mokytojai užsibrėžė sukurti kūrybiškas, įdomias ir jaukesnes aplinkas bendrauti – taip licėjaus patalpos pasipuošė mokinių kūryba, kuri perteikė pamatines bendravimo ir bendradarbiavimo vertybes – pasitikėjimą, toleranciją ir pagarbą žmogui, atvirumą, atsakomybę ir patriotiškumą. Koridoriuje prie sporto salės liceistai sukūrė Tėvynę – nutapė Vilniaus miesto freską, kuri atspindėjo pilietiškumo svarbą. Antrojo projekto metu tyrinėjant kūrybiškumo ir mokslo ryšius tuo metu buvusį dailės kabinetą mokiniai papuošė meno istorijai aktualiais motyvais ir grafiti stiliaus sienų piešiniais - jie taip pat išmargino erdvę prie kabineto. Mokinių poilsio kambario siena buvo ištapyta René Magritte paveikslų motyvais, o ant fizikos kabineto sienos atsirado su fizikos mokslu integruotas piešinys. Trečiojo projekto „Žinutė į niekur arba utopiniai komunikacijos metodai” prioritetinės tyrinėjimo sritys buvo ne tik skatinimas kūrybiškai mokytis, bet ir rasti mokomųjų dalykų integracinius ryšius. Baigiamojo renginio „Absurdo diena” metu mokiniai piešė, kūrė muziką, vaidino improvizacines scenas, lipdė skulptūras. Kiekvienu atveju buvo tyrinėjami licėjaus bendruomenei aktualūs klausimai, įgyvendinamos unikalios kartu su kūrėjais išplėtotos ugdymo idėjos. Ir mokinių, ir išvien dirbusių mokytojų atsiliepimai apie projektus buvo itin pozityvūs. Mokiniai ne tik tobulino gebėjimą kūrybiškai mąstyti ir spręsti problemas, sustiprino tarpusavio ryšius, suartėjo su mokytojais, bet ir kitoms licėjaus kartoms paliko jaukias erdves, spalvingesnę kasdienybę bei neužmirštamą licėjaus laisvės, puoselėjamos kultūros ir ypatingos dvasios įspūdį.

Šiandien mokinių šedevrai tėra malonus prisiminimas, nostalgijos šešėlis, krentantis ant baltų licėjaus sienų...

2002

kūrėjas

Išėjau ir niekada neatsigręžiau atgal, nes bijojau išvysti tai, ką ten palikau. Ėjau tiesiai prieš save, į save, nuo savęs. Grioviau save, nes maniau, jog kuriu. Kuriu isterišką tylą ir grandines ant rankų; kuriu akmeninę širdį, kuri sudužta į begales smiltelių, vos prie jos prisilietus spalvotam jausmui. Kuriu protingą bokštą su byrančiais pamatais; tačiau aš taip užsiėmiau savęs kūrimu, jog nematau ir nenoriu matyti ne tik grįžtančios sienos, bet ir dangaus...

Todėl kaskart ir išeinu kurti. Kurti teisybės? Kurti realybės? Kurti savęs? Ir vis iš naujo... Iš naujo einu prieš save, į save, nuo savęs... Kurti

indrė skubeikytė

2002

Nekūrėjas

n e k ū r i n y s

NUSISKUNDIMAS
dėl nekūrybos

Aš neraštingas ir nebylys. Gumulai, kurie draudžia man vadinti juos vardu (pavarde?) tūno mano galvoje ir neranda išėjimo. Jie nežino, kas yra muzika, jie turi ligą - žodžių fobiją, jie per daug nekantrūs būti formos ir spalvos vaikais.

Nežinau, ką su jais daryti. Jie nepaklusniai elgiasi mano galvoje ir skriaudžia mano mylimiausią nuominiką skaidrumą. Gumulai, skaudžiai netikintys savo prasme, užstoja savo Schiele's kūnais skaidrumą ir tas vargšas, neturėdamas kūno, gali tik liūdnai susigūžti, praradęs savo tyliai dainuojantį nieką.

- -

Nekūrėjas

Gali būti, kad

Gali būti, kad 6:30 suskambės tavo žadintuvas, o jo signalo ritmas tau kažką primins.

Gali būti, kad pusryčiaudamas jausies taip, tarsi galva būtų pripildyta kažko pilko ir minkšto, sugeriančio visas mintis ir žodžius.

Gali būti, dėl to bus sunku džiugiai ištarti „labas rytas, mama/tėti/sese“, nelengva bus ir bendrauti tas ~10 minučių, kartu praleistų ankštoje virtuvėje, už kurios lango – dar vis tamsa.

Gali būti, kad naktį bus sočiai prisnigę ir pustuštės tavo rajono gatvės atrodys keistai sumažėjusios, o visi garsai – prislopinti jau nebe tos vatos tavo galvoje, bet pusnių, atspindinčių oranžinę ir mieguistą gatvės žibintų šviesą.

Gali būti, kad spėsi į 7:14 autobusą, kuriame bus dar keli daugiau ar mažiau apsiblausę keleiviai.

Gali būti, kad atsisėsi gale, iš kur galėsi ramiai ir patogiai, tarsi nuo mažos pakylos, stebėti pamažu pilnėjantį autobusą, kol tavo bendraklasis šalia užbaigs namų darbų užduotis.

Gali būti, kad jausies kaip mėlynas blizgus rutuliukas, dieną riedantis siaura vingiuota trasa žemyn, per naktį nematomo mechanizmo pakeliamas atgal į viršų, o ryte paleidžiamas atgal į trasą (nors, gali būti, jau truputį kitokią).

O gali būti ir taip, kad po dešimties ar dvylikos metų nė neatsiminsi to jausmo ir viską išsigalvosi, bandydamas į vieną dėlionę sujungti detales, kurių galėjo ir nebūti.

Tikriausiai, dabar jau – gali būti.

Tomas Usovas

Rytis III C
Lukas IV A
Audronė III B
Vaida IV D

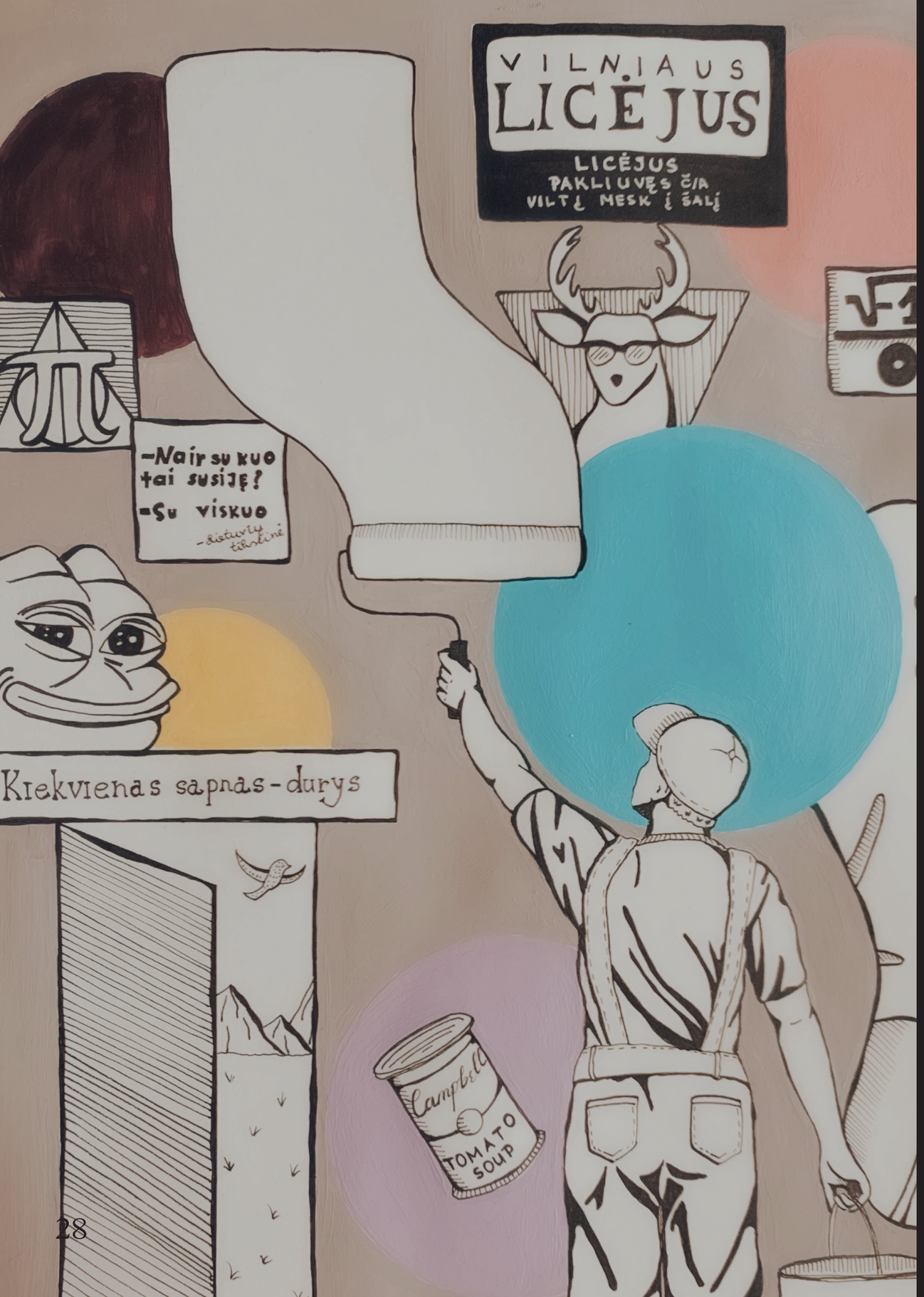

?

Buvo mūrai velniški ir gražūs.
Man tai nepatiko!
Bet juk tokie meniški.....
Pripeckiota, nieko daugiau.
Mūrams reikia tvirtumo, ne grožio.
Na bet –
Bet ne –
Ne,
Ne?!
Nenusišnekėk, pablūdėli!!!
Geriau jau žūčiau po griuvėsiais,
Nei gyvenčiau šviesoje.
Liūdnas tu žmogus, gerbiamasis.

APIE LICĖJAUS VALGYKLĄ

Įžengi į atokiausią ir tolimiausią licėjaus erdvę – valgyklą. Eiliniąkart įsitikini, kad šviesos greitis čia įgyja visai kitokią apibrėžtį. Kasdien atsistojęs eilėn iš naujo pasitelki matematines žinias: spėlioji, ar spėsi pavalgyti, skaičiuoji, ar sugebėsi padaryti namų darbus, kuriuos pasilikai ilgajai pertraukai.

Mintyse perkratai trijų matematikos vadovėlio skyrių formules. Ir vis vien nenustatai, kokiu laipsniu reikia pakelti reiškinį, jog apskaičiuotum geometrinę progresiją, kuri vis akivaizdesnė ant sienos kabančio valgiaraščio kainose. Bet matematikos pamoka ne dabar, ji po pertraukos. Įžingsniuoji į tą licėjaus pastato dalį, kuri kaži kadais nuo pirmosios renovacijos perėmė Aktų salės vaidmenį ir pareigas. Čia – tikrasis kultūrinis mokyklos židinys. Dabar stovi vidury eilės – už nugaros vykstąs piliečių šurmulys teikia pasitikėjimo, kad paskutinis lenktynėse nebūsi. Tavoji stovėsena valgyklos centre tiesiogiai koreliuoja su buvimu pasaulio centre. Iš tolimojo kambarėlio kampo tavas ausis pasiekia aršus bendraklasio balsas – jo traukiama arija įkvėpta arba keistos literatūros rašinio temos, arba netikėtai rašyto biologijos testo. Nelabai prisimeni, kokius dalykus jis pasirinkęs. Ir vardą jo pameni gan vangiai. Su pačiais geriausiais norais stengdamasis negirdėti tos arijos, peraugančios į kvartetą, žengi eilėje pirmyn. Dabar tavas klausos laukas gaudo dažnius, pasakojančius apie to jaunuolio fizikos vidurkį, vakar vykusį koncertą, dėl kurio iš kontrolinio planuojama gauti neigiamą, tą alumną, įstojusį į tą universitetą, dar vis nepradėtą ruošti šimtadienį ir dejones dėl užlendančių į eilę alkanų žvėrių.

Paskendęs mintyse apie likusias pamokas, greitai pasieki eilės priekį ir it žirnius išpili pavadinimą to patiekalo, kurio kaina leis pavalgyti dar bent kelis kartus šią savaitę. Laikai rankoje lėkštę su troškiniu ir akimis skanuoji visą patalpą. Išnagrinėji kiekvieną stalų eilę, ieškodamos žmonių, tarp kurių sėdėti būtų mažiausiai nejauku. Stengiesi kuprine nenusviesti niekieno pietų ant žemės, girdėdamas kėdžių, brūžinančių grindis, simfoniją.

Tavajai burnos ertmei dorojant troškinį, šviesus valgyklos interjeras tampa nuotaikingu kontrastu tam, ką pasakoja prie tavęs sėdintieji. Jam rytoj trys kontroliniai, ji šiandien miegojo keturias valandas, o tas vargšelis, kuris sėdi toliausiai, yra iš tarptautinio bakalaureato.

O vis dėlto tatai – rutinos romantika. Tokai ta atokiausia mokyklos erdvė, talpinanti savy dešimties skirtingų epochų simfonines poemas, atliekamas įvairiausio tipažo mokinių. Jų skirtingos miegojimo trukmės, nevienodos aspiracijos ir ideologijos. Visa susieja šviesi erdvė, jos globojamos geometriškai progresuojančios maisto kainos ir šviesos greičiu susiformuojanti eilė.

Būdas senovės liceistų

Esti licėjuj kambarys, kadaise kamara vadints. Nieko ten nebuvo, tik daiktų pramėčius kažkiek ten šimtadienius ruošė svietas antai, ant kūrimo sparnų skrido. Nu bet nieko nėra amžino šiame pasauly, tai sugalvojo kartą visi tenais ypatingos povyzos būvį įdėti. Tai buvo trečios dešimties licėjaus metų pradžioje, ir priraitė šiam kambariui „Senojo mokinių kambario“ privadinimą.

Nudirbo ten statybnikai remontą – nulygino sienas, pakeitė grindis, tiek daug visa ko veizėjusias. Jiems dar tėvai ir jų atmainos padėjo: viskas, mat, jų labui daroma buvo. Tada dar baldų visi, kurs turėjo, iš trobų parsinešė. Nu, žinoma, dar ir už pinigus primainė kažkiek, gi didelis kambarys būva. Ir dar klavesinas! Ale bendram atsiilsėjimo labui jukgi. Ir dar aną sieną nulygintą apraižė – su krentančiais skėčiais, jei gerai misliju. Sumanymas, matai, kūrybiškas buvo.

Oi, kokių tik apipasakojimų „Senasis“ bene įgavo... Ale ten puikūs žmonės lankėsi. Vo,veizėkit.

Buvo, atmintis leidžia sakyti, pyragas toksai – raugytas buvo metus tai spintoje, tai jos virš. Troško jį ten tėbėšnikai kirsti, bet nesugebėjo. Nu tai galiausiai buvo suėstas ne jis, o šalia jo lubose estėjusi kapliadantė žiurkė gardi. Įsigrūdo ją ten burnon, prieš spėjant jai tunelį iškasti. Koksai ten tunelis būva, klausiat? Nugi tas, kurį drabužinės link kapojo - viežlybiški liceininkai juk taip nedrįstų!

Dar ten, kiek galvoje veizėju, melionų pjaustuvė stypsojo. Mečete vadinta buvo. Ach, tokios skanios, gardžios puotos dėka jos subuvo... Bene geriausia buvo metu jų stebėti, kaip švysčioja danguje sėdynės paraboloidu.

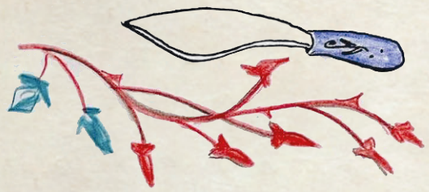

Nu tik va, gaila esti, kad, bėgant trečios dešimties licėjaus metams pabaigos link, apgaubė kambarėlį rūkas. Tai panikos apsėstas viens tautietis, mūsų garbingas atstovas, padarė skylę su lazdike lange - ale kad pakvėpuoti galima būtų.

Senojo mokinių kambario įkūrimas
2012 m.

Ir tada, klavesinui paskutines dejones skalambijant, pradingo tasai kambarys miglos košėje tirštoje. Bene atnaujinimas pasakė, kad jis daugiau nebereikiams. Tai, žinokit, ir liko dabar taip, kaip kurpiu istoriją šią trisdešimtaisiais Vilniaus licėjaus metais. Bet vis tiek galiu drąsos nestokodamas paliudyti, kad toksai dalykas dėjosi.

Mikrobangėje sudegė popkornai ir visiems reikėjo evakuotis
2014 m.

LICĖJININKAS

Licėjininkas (Homo Bradypodidae) – tai egzotinis chordinio tipo sausumos žinduolis, labiausiai paplitęs savo buveinėje – Vilnėjaus rezervate. Šios rūšies atstovų populiacija nėra didelė, tačiau tolygiai auga jau trisdešimt metų. Licėjininkai skirstomi į jaunėlius ir vyresnėlius. Jaunėliai – tai licėjininkai, dar nepalikę Vilnėjaus rezervato, o vyresnėliai yra pakankamai savarankiški, kad galėtų išsimaitinti patys, todėl gyvena už rezervato ribų. Šių dviejų tipų gyvensena labai skiriasi. Vilnėjus Homo Bradypodidae atstovams yra lyg apsauginis inkubatorius, čia yra sukurtos tobulos sąlygos jaunėliams augti ir pasiruošti žiauriam išoriniam pasauliui. Ypač saugomi jauniausieji jaunėliai, nes jie yra mažiausiai atsparūs plėšrūnams ir gali būti lengvai sulesti. Vyresnėliai palikdami Vilnėjų yra sutvirtinami paskutiniu šydu ir baigiamąja įtraukimo į vyresnėlių būrį ceremonija. Už rezervato ribų licėjininkų laukia atšiaurus ir pavojingas pasaulis. Tokie sąlygų pokyčiai dažnai daro neigiamą įtaką net patiems tvirčiausiems rūšies atstovams ir reikalauja daugelį mėnesių trunkančios adaptacijos. Grėsmę pajutę vyresnėliai pirmaisiais gyvenimo laisvėje metais dažnai būriuojasi kartu su kitais licėjininkais, kartais grįžta į gimtąjį Vilnėjų pasisvečiuoti, kitų rūšių atstovų arti neprisileidžia. Po kurio laiko baimės ir šoko būsena praeina, tuomet licėjininkai ima aktyviau bendrauti su kitų rūšių atstovais, dauguma jų tarpe ieško partnerio, nes jau yra pasiruošę susilaukti jauniklių.

Karalystė:	**gyvūnai** *(Animalia)*
Tipas:	**chordiniai** *(Chordata)*
Klasė:	**žinduoliai** *(Mammalia)*
Būrys:	**primatai** *(Primates)*

Nemaža dalis (apie 65-69 procentai) licėjininkų pasižymi gan išsivysčiusiu protu. Jie sugeba atlikti įvairias jiems pateikiamas užduotis, įprastai suvokia, ko užduotis reikalauja. Homo Bradypodidae patinams dauginimosi laikotarpiu būdingas keistas elgesys - dažnas licėjininkas giriasi savo užduočių atlikimo gebėjimais tarp savo rūšies atstovų, bandydamas įgyti viršenybę gaujoje. Tai puikus būdas susilaukti patelių dėmesio.

Smalsu tai, kad licėjininkai gana kūrybingi. Jų kojelėmis piešti vaizdeliai smėlyje atrodo neįprastai ir išsiskiria iš kitų gyvūnų piešinėlių. Kartais tokie smėlio raižiniai sudomina kitus gyvūnus, o jei tarp susidomėjusių atsiranda koks turtingesnis, turintis gražią lazdą, akmenuką ar bananą, tai licėjininkas panaudoja savo gražbylyste apdovanotą gerklę ir tą raižinį parduoda nieko nenutuokiančiam, bet pakerėtam gyvūnui. Jų iškalbinga gerklė naudinga ne tik diplomatiniams reikalams, bet ir giedojimui. Giedorėliai licėjininkai savo giesmėmis sukuria ypatingą rezervato atmosferą. Tai – dar vienas veiksmingas būdas Homo Bradypodidae patinams susilaukti patelių dėmesio.

Licėjininko smėlio raižiniai

Licėjininkų anatomija panaši į kitų chordinio tipo primatų būrio žinduolių anatomiją, tačiau skiriasi stuburu. Licėjininkai gali būti ir bestuburiai, ir stuburiniai. Anatominis bruožas priklauso nuo jų pasirinkimo Vilnėjaus rezervato treniravimo centre. Ir vienas, ir kitas pasirinkimas turi pranašumų. Bestuburis licėjininkas lengviau užpildys kokią nors spragą floroje, be didelių pastangų prisitaikys prie naujos ekosistemos. Tuo tarpu stuburinis licėjininkas tvirčiau laikysis puolamas ir galės tapti gaujos lyderiu, nes jo kūnas tvirtas ir tiesus lyg kuolas. Galime spėti, kad geriausia, kai stuburinis licėjininkas susijungia su bestuburiu licėjininku, tada pasiekiama harmonija - stuburinis suteikia pagrindą, o bestuburis aplink tą pagrindą apsivynioja ir jį papildo.

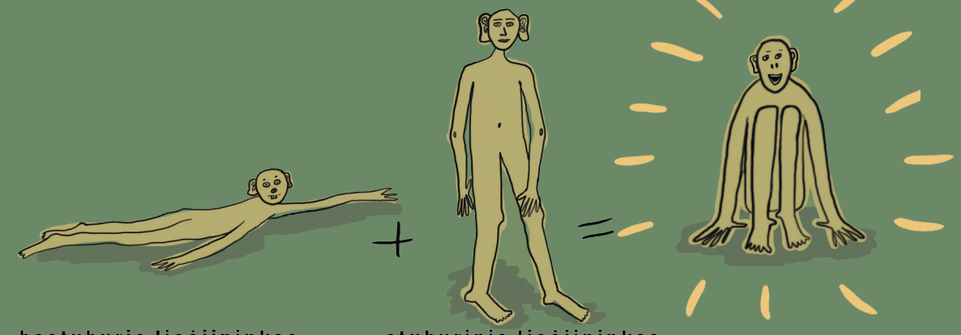

bestuburis licėjininkas
Homo Bradypodidae Invertebrata

stuburinis licėjininkas
Homo Bradypodidae Chordata

HARMONIJA!

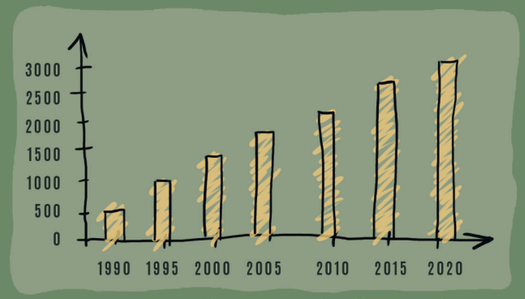

Homo Bradypodidae populiacijos augimas

Licėjininkams išnykimas negresia, nes Vilnėjaus rezervatas juos puikiai aprūpina išgyvenimui būtina įranga, čia jie jaučiasi sotūs ir saugūs.

Mūsų gyvūnų apžvalgos skyrius vertina Homo Bradypodidae 2 iš 3 žvaigždučių bei suteikia kengūriuko emblemą už drąsą ir bendruomeniškumą.

Kitoje gatvės pusėje įvyko sprogimas, bet dauguma pamokų licėjuje vis vien buvo tęsiamos
2014 m. gruodžio 2 d.

Vyko mokytojų streikas ir Iveta Nadzeikienė lipo pro langą
2018 m. spalis

Rugsėjo 1-oji Senvagėje
2019 m. rugsėjo 2 d.

Sugrįžimas į naująjį licėjų
2020 m. kovo 9 d.

Pirmą kartą licėjaus istorijoje mokomasi nuotoliniu būdu
2020 m. kovo 13 d.

Mano mokymosi metais licėjus degė tris kartus. Pirmą kartą sprogo degalinė kitoje kelio pusėje ir, matematikos mokytojo nepasitenkinimui, susprogdino klasės susikaupimą visai dienai. Antrą kartą degė trečias aukštas – šįkart vienai liceistei mikrobanginėje bandžius pasprogdinti popkornų. Būta dar ir trečiojo...

Supažindinsiu skaitytoją su keliomis scenomis iš 2014 - 2018 metų licėjaus erdvių, žmonių ir nuotaikų. Kiek patikimi šitie prisiminimai – spręsti skaitytojui, idealiu atveju – šiuolaikiniam liceistui, lyginant su savomis patirtimis, semiantis idėjų liceistiškam gyvenimui, tačiau tinka ir senam liceistui, nesugebančiam paleisti pragyventų laikų.

Ankstyvi prisiminimai glaudžiasi šalia vėlyvųjų (kiek jų išvis išlikę). Iškyla atskiri momentai. Pirmasis laboratorinis: darysime pagal mane! Ne, pagal mane! Ne! Šalia to, nors turėjo būti gerokai vėliau: šimtas žmonių aktų salėje pasidaliję darbus veikia bendram (kad ir abejotinos kokybės) rezultatui. Nors neabejotinai daug nueita, bet vaikščiota juk ratais, kasdien tais pačiais. Į pirmąjį ratą rūsio koridoriais vedė praėjusių kartų piešiniai. Ankstesnių kartų liceistus labiausiai pažinau iš to, ką būdavo palikę licėjaus sienose. Vardai 104-ame reiškė nedaug, daug daugiau – koridorių gatvės menas. Tarp jo ir licėjaus fasadas su eilute: „Čionai įžengęs, viltį mesk į šalį.“ Kam kilo ranka taip parašyti? Man nieku gyvu nebūtų. Vis dėlto pažinau tokių, kurie atėję į licėjų išties jausdavosi lyg pragare – nepažįstu nei vieno, kuris taip jautėsi licėjų baigdamas.

Pažinti šį licėjų nuo pamato ligi stogo man skyrė vadovę-globėją, kuri įsiterpdavo į mano ramią rytmečio valandėlę, kuomet prieš pamokas ant palangės virš vyšnios skaitydavau knygą. Ji sutikdavo mane ir, apimta įkvėpimo, pasakodavo apie žmones, kuriuos „turėčiau pažinoti“, tačiau jos globėjiška pareiga mane bemat užliūliuodavo ir aš, automatiškai linksinčia galva, išsijungdavau jos pasakojimams, kad „licėjuje yra labai daug arogantiškų žmonių“. Jausdavau, kad dėl to, jog ji mane nervina, imu priklausyti pastariesiems. Vėliau ir aš gavau globotinę, bet jos gailestingai nevarginau neaktualiais pokalbiais. Bene turėjau? Ilgainiui, su kiekvienu ratu, mes visi patys atradome, kas padarytų šias erdves artimesnes, labiau laukiančias, laukiamas.

Licėjus buvo išskirtinis vienu savo bruožu: mokiniai ten visuomet buvo laukiami. Jo erdvė – mokiniams, ne kam kitam, retai kada užklupdavo jausmas, kad neturi kur dėtis. Patys prasimanydavome, užsigrobdavome sau vietų. Mūsų klasė, užkariavusi mokinių kambarį, rengdavo ten pokerio žaidimus. Prestižiškiausi renginiai būdavo šie žaidimai, surinkdavę netikėčiausios publikos: sangvinikai, neva šįryt atradę faktų, apverčiančių žmonijos istoriją, ant sofos visas pamokas pramiegantys flegmatikai, leftistai ir konservatoriai būrėsi prie to paties stalo. Žaidimai sulaukdavo ir pasipriešinimo – ne tik iš mokytojų (nors tai būdavo pogrindis, į kurį dauguma mokytojų nesikišdavo, kai kurie kambario vis dėlto neaplenkdavo, ir žaidimas tučtuojau turėjo būti slepiamas, o lošėjai sėdėdavo kambaryje nepatogiai susikaustę, „ruošdami namų darbus“), bet ir iš bendraamžių: mūsų klasė buvo užgrobusi kambarį ir valdų neapleido, tai siutino kitus, augino priešus ir brandino perversmus.

Iš trečiojo sprogimo tepamenu, kaip žiūriu į licėjaus iškabą po evakuacijos. Nutolusi ta diena ir ta iškaba, tačiau tvirtai įsipynusi į vientisą mokyklos dienų audinį, neišskirstomą nei laikotarpiais, nei erdvėmis, pažintimis, būsenomis ar dar kuo. Galbūt kita, vėlesnė, ir kiek labiau planuota mūsų evakuacija – po jos į licėjų grįžtame žymiai rečiau – pakeitė mūsų laiko suvokimą. Atmintyje sulydė visus ketverius metus licėjuje į vieną ilgą, išsiliejusią dieną.

Nė vienas iš anų trijų gaisrų nebuvo sukeltas piromanijos (bent mano žiniomis). Bet visi trys tikrai įvyko. Atrodo.

Veronika Gvozdovaitė
Tomas Sinkevičius

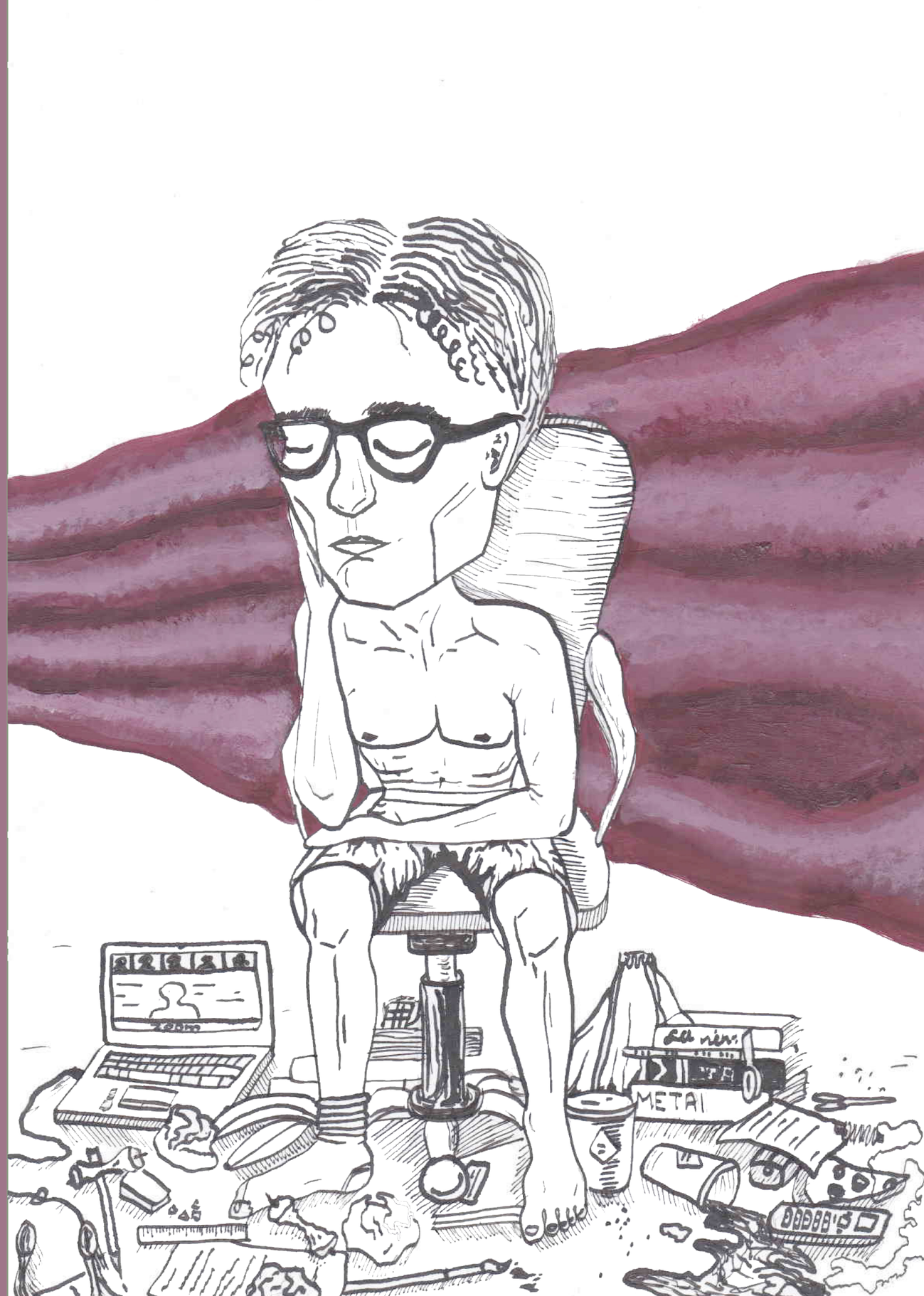

Patriko Vanago nuotrauka

Einu į miestą,
Nuo kalno veda kelias.
Palieku – aukštyn.

Ernestas Šidlauskas

Aistė Markevičiūtė
Alicija Jankovska
Augustas Buzėnas
Augustė Krunytė
Gabrielė Kmeliauskaitė
Gerda Mačionytė
Gerda Peciukonytė
Greta Urbanavičiūtė
Ieva Butkutė
Jelena Tarachovskaja
Kamilė Zinkevičiūtė
Karolė Motiejūnaitė
Ksenija Siniova
Margarita Kalesnykaitė
Mėta Celencevičiūtė
Miglė Jauniškytė
Milda Gečaitė
Raminta Šiaučiulytė
Rusnė Valiukaitė
Rūta Bugytė
Saulius Paukštė
Ugnė Jasinavičiūtė
Ugnė Krikštaponytė
Žygimantas Girdauskas
Mokyt. Aida Balčiūnienė

Dėkojame Sauliui Jurkevičiui, Jolitai Milaknienei ir Vidmantui Nakvosui.

Licėjus – vakar ir rytoj

Baigsiu.

Vėlais vakarais, kai Varnas suka abu savo sparnus (jis nepaliauja, jau ir pradeda gailėtis), aš išeinu po kaimynų kiemus. Dažniausiai tuose kiemuose minu ratus. Viltingai lūkuriuodama – gal jie susivoks, kas ta siela. Vasarą baigiu pradirti žolę – mane išvadina ,,parazitu". Galbūt kiek išsigandusi, o gal gėdingai norėdama prisigerinti, pradedu vaikščioti kvadratais. Liūdėdama dėl savo kinkadrebio ryžto aš jiems primenu kūniškumą. Nors ir vasara, kaimynai manęs ,,parazitu" nebevadina.

Varno auksinis kuokštas skaistus ir jo sparnai nepaliaujamai eina ratu. Man, būnant šalia, darosi nesmagu. Nors jis ir atlaidžiai nežvairuoja į mano tokią menką ir apgailėtiną valią (ar čia jau savigarba..?).

– Tai kur visas triukas, paukšti?

Varnas sparnais nepaliaujamai suka ratus. Šiek tiek susinervinu.

– Putain d'oiseau, comment dois-je me comporter?!

Nepavyko. Galvojau, sutriks… Vietoj to paukštpalaikis iš manęs atima vieną kampą (nenutraukdamas sukimo, žinoma). Liūdžiu. Mane apvogė.

Štai, veikia sekundė – pasirodo, kad liko Trikampis. Kai sekundė pavargo (pavargau), apskritimas pasidarė panašus į Trikampį… O gal jis, kaip ir aš, toks mažas, kad iš savo mažumo nebeturi kur pasidėti, todėl dedasi esąs didelis. Čia apie apskritimą. O apie Trikampį - švęskime, nes atėjo pats Laikas.

2020

Vilniaus licėjaus trisdešimtmečio Andai